

Sygn. akt IV Ca 117/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Jolanta Deniziuk

Sędziowie SO: Andrzej Jastrzębski, Mariola Watemborska (spr.)

Protokolant: Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego
w Słupsku z dnia 18 grudnia 2013r., sygn. akt IX C 170/13

1. uchyla zaskarżony wyrok i pozew odrzuca,
2. nie obciąża powoda kosztami postępowania za obie instancje.

Sygn. akt IV Ca 117/14

UZASADNIENIE

Powód S. S. (1), pozwem wniesionym w dniu 11 stycznia 2013r., domagał się orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. ma zapłacić na jego rzecz 6.431,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 25 września 2012r. do dnia zapłaty, a także kosztami procesu, tytułem szkody w pojeździe, jaką poniósł w wyniku kolizji drogowej z dnia 22 września 2012r.

W dniu 11 lutego 2013r. Sąd Rejonowy w Słupsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wskazała, że w dniu 28 grudnia 2012r. wstąpiła w prawa i obowiązki pozwanej. Spółka wniosła o odrzucenie pozwu z powodu braku legitymacji biernej (...) SA w W., a w przypadku nie uwzględnienia powyższego wniosku o oddalenie powództwa w całości. Nadto wniosła o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Słupsku doszedł do przekonania, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej mierze. Sąd I instancji oparł swoje rozważania na następujących ustaleniach faktycznych, poczynionych w niniejszej sprawie:

W dniu 22 września 2012r. w K. na ulicy (...) na parkingu przed sklepem, kierowca w osobie K. Ł. zaparkował samochód marki R. (...) nr rej. (...), będący ówczesnie własnością S. S. (1). W samochód ten, wykonując manewr na parkingu, kilkakrotnie uderzył samochód marki D. (...) nr rej. (...), prowadzony przez S. S. (2), będącego w chwili zdarzenia w stanie nietrzeźwości. Właściciel – sprawca był w chwili zdarzenia ubezpieczony w (...) SA w W., które w trakcie procesu, uległo przekształceniu podmiotowemu wobec przejścia jego praw i obowiązków na Towarzystwo (...) SA w W..

Sprawca kolizji odjechał z miejsca zdarzenia, ale w krótkim odstępie czasowym został ostatecznie zatrzymany, a jego sprawstwo zostało jednoznacznie potwierdzone.

Sąd ustalił następnie, że wyniku powyższego zdarzenia w samochodzie powoda uległ uszkodzeniu zderzak od lewej strony, błotnik, nadkola, blacha zamka, drzwi przednie, listwa boczna, elektryczny podnośnik szyb, lusterko i szkło oraz włącznik boczny.

Wartość całości szkody, powstałej w pojeździe S. S. (1), oszacowana przez biegłego sądowego na podstawie kosztorysu naprawy systemem A. została wyliczona na kwotę 9.733,22 zł.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy ustalił, że (...) SA w W. uległo w trakcie procesu przekształceniu podmiotowemu wobec przejścia jego praw i obowiązków na Towarzystwo (...) SA w W., które ostatecznie (pomimo dwóch wycen, w tym jednej na 4.259,85 złotego) decyzją z dnia 14 listopada 2012r. wypłaciło S. S. (1), tytułem odszkodowania, kwotę 3.431,24 zł.

Mając tak ustalony stan faktyczny sprawy Sąd I instancji zważył, odwołując się do brzmienia przepisów art. 415 k.c. w związku z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 822 kc oraz art. 9 ust. 1 i art. 19 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U z dnia 16 lipca 2003 roku Nr 124, poz. 1152), że nie budzi jego wątpliwości, iż w ramach umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu marki D. nr rej. (...), a więc sprawcy kolizji, o ile odpowiada on w całości za zdarzenie, wówczas pozwany – Towarzystwo (...) SA w W. zobowiązany jest do pokrycia całej szkody, powstałej w samochodzie R. nr rej. (...), w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 22 września 2012r.

Następnie Sąd Rejonowy wskazał, że świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej, odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (uszczerbku poniesionego w sferze majątkowej, stanowiącego różnicę między aktualnym stanem majątkowym poszkodowanego, a hipotetycznym stanem, który by istniał, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę), której wysokość powinna być ustalona według reguł określonych w art. 361 §1 k.c. i art. 363 k.c. stosownie, do których zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę sumy pieniężnej. Nadto Sąd meriti w powyższym zakresie powołał się na judykaty Sądu Najwyższego (wyrok z 20.10.1972r, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6 poz. 111, uchwałę z 13.06.2003r w sprawie III CZP 32/03 publ. w OSNC z 2004 roku nr 4 poz. 51 oraz uchwałę z 15.11.2001r III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6 poz. 74).

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że odszkodowanie za wyrządzoną szkodę ma charakter kompensacyjny i nie może ono ze swej istoty przewyższać realnej szkody, jaką odniósł bezpośrednio poszkodowany, zwinionym działaniem sprawcy, wobec czego wysokość przyznanego odszkodowania nie może prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego kosztem zobowiązanego do naprawienia szkody, skoro ustalenie odszkodowania, co do zasady ma służyć restytucji stanu poprzedniego. Zdaniem Sądu, zasada ta winna obowiązywać także w drugą stronę i dlatego wartość stwierdzonej szkody nie może być niższa od wartości rzeczy sprzed powstaniem szkody. Wyjaśnił także, jak należy rozumieć naprawę szkody komunikacyjnej oraz, jakie koszty powinno obejmować świadczenie zakładu ubezpieczeń.

W ocenie Sądu I instancji, zasadniczy spór sprawy sprowadzał się do wartości przywróceniu samochodu poszkodowanego do stanu sprzed powstania szkody, którą ustalił przy pomocy dowodu z pisemnej oraz ustnej opinii biegłego sądowego, jaką obdarzył przymiotem wiarygodnej.

Następnie skonstatował, że dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy zasadnicze znaczenie miała okoliczność, iż powodowi należał się zwrot całej wartości szkody, spowodowanej przez ubezpiezonego u pozwanego sprawcy, bez względu na to, czy została ona naprawiona w całości, w części i przy użyciu jakich (pod względem standardów) części zamiennych. Zdaniem Sądu Rejonowego, stan sprzed zdarzenia mógł zostać należycie zrekomensowany powodowi wyłącznie poprzez wypłatę odszkodowania w łącznej kwocie 9.733,22 zł, przy uwzględnieniu faktu, iż decyzją z dnia 14 listopada 2012r. Towarzystwo (...) SA w W. wypłaciło S. S. (1), tytułem odszkodowania kwotę 3.431,24 zł. Różnica powyższych kwot została uznana przez Sąd meriti za kwotę konieczną do przyznania powodowi wartości brakującego odszkodowania, o czym orzekł, jak w punkcie I wyroku.

W pozostałym zakresie, dotyczącym kwoty 129,16 zł, której powód nie wykazał, Sąd Rejonowy powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie II orzeczenia.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł natomiast na podstawie art. 108 § 1 i art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszonych przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 03.10.2002 r. ze zm.), uwzględniając przy tym proporcjonalny wynik procesu, tj. fakt iż powód wygrał go w około 98 % (pkt III).

Z kolei o poniesionych w trakcie procesu wydatkach Skarbu Państwa, Sąd Rejonowy orzekł, jak w punkcie IV wyroku.

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodziło się pozwane Towarzystwo (...) S.A. w W., które w złożonej apelacji zarzuciło:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, a w konsekwencji pominięcie faktu, że już z dniem 28 grudnia 2012r., tj. przed wytoczeniem powództwa, (...) S.A. w W. utraciło byt prawny,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 222 k.p.c. w z w. z art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 64 § 1 k.p.c. poprzez niewydanie przez Sąd postanowienia o odrzuceniu pozwu i nieustosunkowanie się do zarzutu braku zdolności sądowej po stronie pozwanej,
3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym poprzez uznanie, że do przekształcenia (...) S.A. w W. wskutek przejęcia praw i obowiązków przez Towarzystwo (...) S.A. w W. doszło w trakcie procesu, pomimo, iż w rzeczywistości dokonało się przed wytoczeniem powództwa,
4. błąd w ustaleniach faktycznych i w konsekwencji ustalenie, że do przekształcenia (...) S.A. w W. wskutek przejęcia praw i obowiązków przez Towarzystwo (...) S.A. w W. doszło w trakcie procesu, pomimo, iż w rzeczywistości dokonało się przed wytoczeniem powództwa;

a ponadto, z ostrożności procesowej, skarżący podniósł także zarzut:

- naruszenia prawa materialnego w postaci art. 493 § 1 i 2 k.s.h., poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, że (...) S.A. w W. nie utraciła bytu prawnego z dniem 28 grudnia 2012r., tj. z dniem wpisania połączenia do rejestru właściwego według siedziby spółki przejmującej,

- naruszenia prawa procesowego, tj. art. 70 k.p.c., przez uznanie, że brak zdolności sądowej (...) S.A. w W. może zostać uzupełniony przez uściślenie oznaczenia pozwanego jako Towarzystwa (...) S.A. w W..

W konkluzji tak postawionych zarzutów skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i odrzucenie pozwu oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik skarżącej stwierdził, że błędne jest stanowisko Sądu Rejonowego oraz dokonana przez ten Sąd wykładnia przepisów prawa, jak i ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wskazał konsekwentnie, że określona, jako strona pozwana, (...) S.A. w W. nie posiadała na dzień wniesienia pozwu osobowości prawnej, a tym samym nie posiadała również zdolności sądowej, co winno skutkować zastosowaniem art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. przez Sąd I instancji. Na poparcie swojego stanowiska skarżący odwołał się do treści postanowienia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 lutego 2013r., sygn. akt I Acz 30/13. Dodał, że mimo podniesionego w sprzecznie zarzutu, Sąd meriti nie ustosunkował się do niego i nie wydał stosownego orzeczenia na zasadzie art. 222 k.p.c. Podniósł nadto, że w sprawie niniejszej nie mógł mieć zastosowania przepis art. 70 § 1 k.p.c., obligujący Sąd do podjęcia czynności w celu uzupełnienia braków w zakresie zdolności sądowej. Wyjaśnił przy tym, odwołując się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2001r., III CZP 10/01 oraz postanowienia tego Sądu z dnia 3 października 2002r., I CKN 448/01, że uzupełnienie braku zdolności sądowej odnosi się jedynie do podmiotu istniejącego, będącego stroną procesu i dlatego też przesłanką konieczną do uzupełnienia braku legitymacji biernej jest zachowanie tożsamości stron zarówno przed, jak i po uzupełnieniu zdolności sądowej danego podmiotu.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W treści uzasadnienia złożonego pisma procesowego wskazał dodatkowo z ostrożności procesowej, że w przypadku uznania przez Sąd Okręgowy zarzutów apelacyjnych za uzasadnione, brak jest podstaw do zasądzenia kosztów postępowania na rzecz Towarzystwa (...) S.A. w W., skoro nie jest ona stroną postępowania, zaś (...) S.A. w W. żadnych kosztów postępowania nie poniosła.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Towarzystwa (...) S.A. w W. jest uzasadniona i w tym zakresie prowadzić musi do uchylenia zaskarżonego wyroku i odrzucenia pozwu w tym przedmiocie.

Spośród wszystkich podniesionych przez skarżącego zarzutów należy odnieść się do najdalej idącego, a mianowicie do zarzutu naruszenia art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 64 § 1 k.p.c., bez potrzeby odnoszenia się do zarzutów pozostałych.

Otóż, po myśli art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c., Sąd odrzuca pozew, jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej (...), przy czym w sytuacji, gdy braków powyższych nie można uzupełnić albo nie zostały one w wyznaczonym terminie uzupełnione, Sąd zniesie postępowanie w zakresie, w jakim jest ono dotknięte brakami, i w miarę potrzeby wyda odpowiednie postanowienie (art. 71 k.p.c.). Nie ulega więc wątpliwości, że brak zdolności sądowej, zarówno powoda, jak i pozwanego, skutkuje odrzuceniem pozwu, jeżeli braku tego nie można w żaden sposób uzupełnić (art. 199 § 1 pkt 3 oraz § 2 k.p.c.).

Oczywistym także pozostaje, że zdolność sądową mają osoby fizyczne i prawne (art. 64 § 1 k.p.c.), jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną (art. 64 § 1 k.p.c.) oraz organizacje społeczne dopuszczone do działania na podstawie obowiązujących przepisów, choćby nie posiadały osobowości prawnej (art. 64 § 1 k.p.c.) (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2010 r. V CSK 126/10, LEX nr 844757).

Godzi się zatem zauważyć, że pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 11 stycznia 2013r. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. (k.2), która to spółka nie posiadała wówczas bytu prawnego. W dniu 28 grudnia 2012r. wpisano bowiem do KRS w dziale VI, w rubryce 4, postanowienie o połączeniu przez przeniesienie całego majątku Spółki (...) S.A. w W. na rzecz Towarzystwa (...) S.A. w W. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. w zw. z art. 506 § 4 k.s.h., stosownie do

uchwały nr 1 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia spółki przejmowanej z dnia 18 października 2012r. w sprawie połączenia (...) (k.28-29).

Jak słusznie zatem dostrzegł pełnomocnik skarżącej, w ślad za Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie (por.: postanowienie SA w Rzeszowie z dnia 8 lutego 2013r., sygn. akt I ACz 30/13, www.orzeczenia.rzeszow.sa.gov.pl), że przepis art. 492 § 1 pkt. 1 k.s.h. określa sposoby łączenia się spółek, w tym przez przejęcie (inkorporację), polegające na przeniesieniu całego majątku jednej spółki, zwanej spółką przejmowaną na inną spółkę, zwaną spółką przejmującą za udziały lub akcje, która spółka przejmująca wydaje wspólnikom (akcjonariuszom) spółki przejmowanej. Skutkiem takiego połączenia jest łącznie :

- 1) przejście praw i obowiązków spółki przejmowanej na spółkę przejmującą w drodze sukcesji uniwersalnej (art. 494 § 1 k.s.h.),
- 2) dotychczasowi wspólnicy (akcjonariusze) spółki przejmowanej stają się wspólnikami (akcjonariuszami) spółki przejmującej (art. 494 § 4 k.s.h.),
- 3) utrata podmiotowości prawnej przez spółkę przejmowaną, która bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego zostaje wykreślona z rejestru przedsiębiorców (art. 493 § 2 k.s.h).

Natomiast art. 493 § 2 k.s.h. określona tzw. dzień połączenia, wskazując, iż jest nim dzień wpisu połączenia do rejestru właściwego według siedziby spółki przejmującej. Wpis ten wywołuje skutek wykreślenia spółki przejmowanej jeszcze przed faktem dokonania wpisu o wykreśleniu, który w przeciwieństwie do wpisu połączenia spółek nie ma charakteru konstytutywnego lecz deklaratoryjny (S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, J. Szwaja, „Kodeks spółek handlowych. Komentarz do artykułów 459 – 633. Tom IV Warszawa 2004 str. 234-235).

Reasumując powyższe należy stwierdzić, że przepis ten określa moment zaistnienia skutku utraty podmiotowości prawnej spółki przejmowanej. Natomiast fizyczne wykreślenie spółki przejmowanej, a więc wydanie postanowienia o wpisie wykreślenia spółki przez Sąd rejestrowy, może nastąpić później niż dzień połączenia.

Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 19 stycznia 2006r. sygn. akt IV CZ 144/2005, Lex nr 181255: „(...) W przypadku łączenia się spółek kapitałowych przez przejęcie (art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h.) połączenie następuje z dniem wpisania połączenia do rejestru właściwego według siedziby spółki przejmującej (art. 492 § 2k.s.h.). Poza tym skutkiem podstawowym omawiany wpis wywołuje także skutek w odniesieniu do spółki przejmowanej w postaci jej wykreślenia (verba legis: "skutek wykreślenia spółki przejmowanej"). Wykreślenie z rejestru następuje z urzędu (art. 493 § 5 k.s.h.). (...) Nie można podzielić opinii, że postanowienie o wpisie połączenia "staje się postanowieniem o wykreśleniu spółki przejmowanej", jeżeli bowiem w art. 493 § 2 k.s.h. stwierdzono, że wpis połączenia "wywołuje skutek wykreślenia spółki przejmowanej", to chodzi tu z pewnością o regulację materialno-prawną, której sens sprowadza się do tego, że z chwilą dokonania wpisu połączenia powstaje także materialno-prawny skutek w postaci inkorporacji spółki, tj. utrata przez nią samodzielnego bytu prawnego. (...) w art. 493 § 2 k.s.h. przewidziano skutek wpisu połączenia w postaci wykreślenia spółki przejmowanej, ponieważ materialno-prawny skutek inkorporowania spółki przejmowanej - jak wspomniano - powinien znaleźć odzwierciedlenie w rejestrze w postaci odpowiedniego wpisu, tj. wpisu wykreślenia tej spółki z rejestru."

Takie też stanowisko reprezentuje Sąd Okręgowy, w składzie rozpoznającym kontrolowaną sprawę. Powyższe rozważania prowadzą natomiast do wniosku, że wykreślenie z rejestru spółki przejmowanej ma charakter jedynie deklaratoryjny, formalny, zaś skutek materialno-prawny w postaci utraty bytu prawnego przez tę spółkę następuje z chwilą dokonania wpisu połączenia, co w niniejszej sprawie nastąpiło w dniu 28 grudnia 2012r. Z tego też względu stwierdzić stanowczo należy, że w dniu 11 stycznia 2013r. pozwana (...) S.A. w W. nie istniała, a tym samym nie posiadała zdolności sądowej, którą utraciła z dniem dokonania wpisu o połączeniu do KRS.

Rację należy także przyznać pełnomocnikowi Towarzystwa (...) S.A. w W., iż w przedmiotowej sprawie brak zdolności sądowej po stronie (...) S.A. w W. był nieusuwalny, na co nota bene zwrócił uwagę już w sprzeciwie od nakazu

zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 lutego 2013r. Mimo to Sąd Rejonowy bezzasadnie ustalił, że do przekształcenia podmiotowego wskazanej przez powoda pozwanej spółki doszło dopiero w toku procesu, co w konsekwencji spowodowało rozpoznanie sprawy i uwzględnienie powództwa w przeważającej mierze, zamiast odrzucenie złożonego pozwu.

Tym samym trafne jest przywołane przez skarżącego stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w niniejszej sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 70 § 1 k.p.c., odnoszący się wyłącznie do podmiotu, będącego stroną procesową, którą (...) S.A. w W. być nie mogło z powyżej wskazanych powodów (uchwała SN z 19.04.2001r., III CZP 10/01, OSNC 2001, nr 10, poz. 147, postan. SN z 3.10.2002r., I CKN 448/01, Lex nr 57226).

Obowiązek zaś właściwego oznaczenia strony pozwanej spoczywa na powodzie. Tymczasem powód w niniejszej sprawie, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie upewnił się, czy wskazana przez niego spółka nadal posiada osobowość prawną, co przesądziło o konieczności uchylenie zaskarżonego wyroku i odrzucenia pozwu z powodu zaistnienia przesłanki z art. 199 § 1 pkt. 3 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 2 k.p.c.

W świetle powyższego, na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w punkcie I sentencji.

W konsekwencji odrzucenia pozwu, wobec nieistnienia podmiotu oznaczonego w pozwie, jako strona pozwana, Sąd II instancji nie obciążył powoda kosztami postępowania apelacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c., mając przy tym również na uwadze argumentację pełnomocnika powoda, podniesioną z ostrożności procesowej w odpowiedzi na apelację. Powód wystąpił w pozwem o zapłatę przeciwko pozwanej (...) SA w W. zaledwie dwa tygodnie po przejęciu w/w spółki przez Towarzystwo (...) SA w W., wcześniej prowadził korespondencję z (...), które nie poinformowało go o planach przejęcia (...) przez (...), natomiast w dniu 12 grudnia 2013r. powód wezwał (...) do zapłaty, także i wówczas nie został poinformowany o możliwości utraty zdolności sadowej tej osoby prawnej z uwagi na przejęcie przez inną firmę. Składając zatem pozew przeciwko (...) SA w W. powód mógł pozostawać w błędnym przekonaniu o istnieniu w obrocie prawnym pozwanej spółki, stąd też obciążenie go kosztami tego postępowania nastąpiłoby z naruszeniem zasady słuszności, o której mowa w art. 102 k.p.c.